

sige, at det, som Dansk Folkeparti her foreslår, selvfølgelig ikke er uproblematisk.

Justitsministeren har været meget kontant og håndfast i sin argumentation imod beslutningsforslaget. Det betragter vi ikke, vil jeg godt understrege også i forhold til den ordveksling, som der tidligere har været mellem Dansk Folkeparti og justitsministeren, som at regeringen på nogen som helst måde ønsker at holde hånden over de pædofile eller Pædofilgruppen, overhovedet ikke, men fordi den selvfølgelig er vogter både af en tredeling af magten og også af den praksis, der har været for grundlovens frihedsbestemmelser og det at opløse foreninger ved dom. Det er ganske fornuftigt, at ministeren reagerer på en sådan måde.

Men jeg synes alligevel, at uanset det, som må være vigtigt også for justitsministeren i den her sammenhæng, nemlig om anklagemyndigheden kan løfte bevisbyrden i en sag om en opløsning ved dom af Pædofilgruppen, altså spørgsmålet om bevisets stilling, så har der jo altså været diskussion fra tid til anden, ikke mindst om Hizbut-Tahrir og Rigsadvokatens vurdering netop af den forening og om, hvorvidt man så med for milde øjne på den. Det gør, at vi med det argument, som fru Elisabeth Arnold har fremhævet her i debatten, aldrig får den afgrænsning af foreningsfriheden, som vi faktisk også kunne ønske os, ikke bare fordi borgerne måske kan spørge, om det kan passe, at den og den forening kan være tilladt – så kan man sige, hvor går grænsen i virkeligheden der – men fordi der jo netop politisk både i forhold til Pædofilgruppen og i forhold til Hizbut-Tahrir har været rejst en efter vores opfattelse berettiget debat flere gange om, hvorvidt det nu også kunne passe, at disse foreninger var lovlige. Det har jo så i øvrigt ført til, at skiftende justitsministre også har bedt Rigsadvokaten om at undersøge lige præcis det spørgsmål.

Derfor mener jeg, at den ramme, som B 150 lægger op til, jo ikke fører til, at man fra Folkeetingets side vil rejse stribevis af forskellige sager, hvor man ved lov opfordrer ministeren til at nedlægge et midlertidig forbud mod en forening, som så efterfølgende skal afprøves ved domstolene, men at vi netop er i en situation, hvor det efter vores opfattelse også er påtrængende at få lidt klarhed over, hvor langt foreningsfriheden i virkeligheden rækker, for den er ikke ubegrænset heller ikke i grundlovens ånd.

Derfor vil jeg sige, at det, som vi jo så også har set her i dag, nemlig at der jo altså ikke er et flertal for beslutningsforslaget her, som så også kun er et beslutningsforslag, jo i sig selv gør, at selv om det skulle blive vedtaget, vil der jo på den baggrund også skulle arbejdes yderligere, inden man kunne nå til at effektuere det.

Vi synes, det er vigtigt at prøve at forfølge ordlyden i Dansk Folkepartis forslag. Det, som ordførerne har sagt i debatten i øvrigt, om det overhovedet er grundlovsmedholdeligt – som fru Anne Baastrup tidligere har sagt, kan man slet ikke gøre det i henhold til grundloven – må vi have belyst nærmere i forbindelse med udvalgsarbejdet. Vi må se, om det overhovedet holder.

Jeg synes også, at der har været tale om en reservation. Der har jo i hvert fald været nogen debat om, hvorvidt Pædofilgruppen overhovedet eksisterer i dag. På et tidspunkt var der i hvert fald forlydende om, at den havde opløst sig selv. Det er jo selvfølgelig heller ikke helt uvæsentligt i forhold til at behandle dette beslutningsforslag, som er fremsat af Dansk Folkeparti, om foreningen overhovedet kan identificeres som en juridisk person. Så der er selvfølgelig ting, som skal undersøges, før vi kan tage endelig stilling til det.

Kl. 20.10

Dertil kommer så, at man kan diskutere, om ikke Hizbut-Tahrir, som har været fremme i den offentlige debat, og hvor Dansk Folkeparti i øvrigt også tidligere har fremsat beslutningsforslag, som har fået Kristeligt Folkepartis støtte, i virkeligheden måske var en mere velegnet sag at prøve spørgsmålet på, når det endelig kom dertil.

Med disse bemærkninger vil jeg sige, at vi som udgangspunkt kom til debatten i dag med en positiv holdning til Dansk Folkepartis forslag, vel vidende at det er en vanskelig sag.

Beslutningsforslag nr. B 151 om ophævelse af forældelsesfristen i sager om seksuelt misbrug eller udnyttelse af børn vil vi godt gå ind i overvejelser om. Når jeg siger overvejelser, så er det jo, fordi det dels ikke er så mange år siden, vi sidst ændrede reglerne, dels fordi det til syvende og sidst også må være en afvejning af spørgsmålet om, hvorvidt krænkede personer, ofre, skal have mulighed for at få prøvet deres sag, hvilket de vil synes vil være retfærdigt, eller om man vil sige, at bevisets stilling i sådanne sager mange gange vil være så usikkert, at man måske nok kan få lov til med Dansk Folkepartis forslag